

Njih nema, ali Azrina i Almina djela žive

Hitno se trebaju mijenjati zakoni, pooštriti kazne, jer ako se to ne desi, samo je pitanje dana kada će neka nova porodica biti unesrećena

Piše: **ELDINA ZOLJ-BALENOVIĆ**

Kada ostanemo bez nekog dragog, voljenog, bliskog, boli to nedostajanje, boli praznina. Boli što ga nema, boli tišina, grči se utroba, guše suze, srce se raspada. Kada roditelj ispraća zauvijek dijete, boli i sve ono što je trebalo tek biti, boli nedoživljeno, bole prekinuti snovi i želje iz majčine utrobe otrgnute. Sve boli.

Najčvršća veza

Adelu Suljić i Aidu Spahić najčvršćom vezom spojila je najveća bol. Bol majki koje su izgubile kćerke. Kćerke koje su od rođenja bile posebne, drugačije, svoje, ali i svačije. Jer, nije bilo osobe koju su srele, a da je nisu dušom osjetile, osmijehom pomilovale, riječima osnažile, znanjem liječile. To su kćerke čija je tragična smrt rastuzila cijelu Bosnu i Hercegovinu.

Prije pet mjeseci na Maridvoru od posljedica saobraćajne nesreće, pred silinom tame i užasa, vozača koji ništa pred sobom nije vidio, do čijeg crnila duše i pomućenog uma nije dopirala svjetlost i sjaj Azrinog i Alminog života, na licu mjesta je preminula Azra Spahić, a Alma Suljić je podlegla četiri sedmice kasnije. Od tada do danas porodice Spahić i Suljić žive, a nisu žive. Za njih je sve stalo, ali svoju bol nose dostojanstveno, između svoja četiri zida. Ono što roditelji nakon smrti djeteta osjećaju i ne može se riječima opisati, jednako kao što je teško opisati i ove dvije mlade doktorice.

Medicinski fakultet u Sarajevu su završile u roku, a za sve vrijeme studija bavile su se volonterskim radom, organizovale humanitarne akcije, bile omiljene u društvu.

- Od malih nogu Alma je željela biti doktorica. Bila je izuzetno inteligentna, vrijedna, posvećena. Ništa nije radila polovično. Svemu se maksimalno davala. Nikada nas nije zabrinula ili razočarala. Volontirala je u Crvenom križu od sedmog razreda osnovne škole i bila je edukator, kapiten... Brinula je i o životinjama. Bila je jako posvećena sestra, kćerka kakvu bi svako poželio. Udala se prije dvije godine za ljubav svoga života, svila svoje gnijezdo ljubavi i sreće i pola godine prije nesreće počela raditi. Pohađala je edukacije, seminare, ulagala u svoje znanje. Njena predavanja koja je organizovala volonterski kako bi skrenula pažnju na prevenciju bolesti, očuvanje zdravlja, bila su toliko kvalitetna da su svi prisutni poželjeli biti njeni pacijenti, biti u njenoj blizini. Plijenila je jednostavnošću i posvećenošću. Uvijek je

za svakoga imala vremena, pronalazila prave riječi. Bratu i sestri je bila uzor. Djeca su nam bila jako bliska, dijelila su sve. Tokom pandemije koronavirusa se prijavila i volontirala u Općoj bolnici "Prim. dr. Abdulah Nakaš". U Domu zdravlja Zenica je radila na pedijatriji i za samo pola godine ostavila dubok trag, priča nam Adela Suljić, Almina majka koju bole i igrališta na kojima se nikada neće igrati nerođena unučad, boli je telefon na koji više ne stižu Almine poruke, boli Almino bračno gnijezdo koje ostaje prazno, boli njen suprug, doktor koji od toga dana traži sebe, traži nju, traži život koji su planirali i željeli, bole nenapisani naučni radovi koji bi možda promijenili mnogo toga u medicini, baš kao što su

je veza kakvu su imali njen sin i kćerka posebna.

Brat, koji joj je bio uzor u svemu, kao mali je mamu molio da mu rodi sestru. Međutim, rat je plamtio i porodica Spahić se nije usudila ni da razmišlja o drugom djetetu. Ali, tri godine nakon rata, kada je Adnan bio sedmogodišnjak, rodila se plavooka djevojčica koja je unijela toliko sreće, radosti i ponosa u porodicu Spahić.

- Bila je zaista posebna. Kao mala nikada nije plakala, znala se satima igrati sama, bila je izuzetno kreativna i nadarena. Sve je oko sebe pretvarala u ljepotu. Svi su je voljeli, a ona je uzvraćala još većom ljubavlju. Nikada nije rekla da joj je nešto teško ili nemoguće. Pored toga, bila je izuzetno skromna i posvećena

Alma i Azra su plijenile dobrotom, ljepotom, sposobnostima, toplinom

dr. Abdulah Nakaš". Pokazala je ogromno znanje i potencijal, te je po preporuci ljekara dobila posao asistenta na Medicinskom fakultetu SSST-a. I tu se maksimalno davala. Željela je studentima pomoći da što više i što lakše nauče, organizovala je posebna predavanja... Iako je svoj Bihać mnogo voljela,

Azra i Alma su bile jako slične, dijelile su iste vrijednosti, a kako i ne bi kada su i njihove porodice jako slične, vrijedne, čestite, pune ljubavi, pažnje, poštovanja i topline. Porodice koje odgajaju djecu da budu dobri ljudi, da služe zajednici, da pomažu slabima i nejakima, da vjeruju u dobro, i da šire dobro.

Prema podacima iz BIHAMK-a, u BiH je u 2022. broj saobraćajnih nesreća porastao za 30% u odnosu na prethodnu godinu, a 222 osobe su izgubile život

svojim životom Alma i Azra mijenjale sve oko sebe. Jer, bile su iskre koje bi upalile vatru dobra, ljubavi, prijateljstva gdje god bi se pojavile.

- Jednom sam joj rekao, odmori malo, ne moraš svaki ispit u roku položiti, uspori. Pogledala me je i rekla, babo, ja ću biti doktorica o kojoj će se pričati, tiho izgovara Almin otac Edin gutajući suze.

Centar svijeta

Te kobne noći Alma i Azra su izašle sa kolegama sa fakulteta koji su dobili posao širom BiH i nakon tri mjeseca su dogovorili susret. Bili su izuzetno bliski, grupa koja je dijelila dobro i zlo. Azra Spahić je toga dana poslije ranog termina u teretani otišla na posao na Medicinski fakultet na SSST-u, gdje je radila kao asistent, nakon toga je produžila u DZ Stari Grad, gdje je počela raditi četiri mjeseca ranije. Imala je puno posla, oko 90 pacijenata je pregledala i sa radošću se uputila na druženje.

- U njen jedan dan bi stalo ono što mi ne bismo mogli ni zamisliti. Sve je stizala i sve je sa lakoćom i velikom ljubavlju radila. Kada je bila manja, željela je biti veterinar kao njen djed. Završila je i osnovnu muzičku školu, klavir u klasi prof. Ajke Kolaković, plesala je, takmičila se u matematici, fizici... prelijepo slikala. Naš sin je studirao medicinu u Sarajevu. Posjećivali smo ga često i jednom kada se vratila iz Sarajeva, rekla nam je da i ona želi krenuti njegovim stopama. Tako je i bilo, prisjeća se Azrina mama Aida koja naglašava da

Prekinuta mladost, nedosanjeni snovi, neostvareni ciljevi / SENAD GUBELIĆ

svima nama. Uvijek je isticala da je ponosna Krajiškinja. Voljela je svoju Unu, Bihać, sve nas ovdje koji smo uvijek sa nestrpljenjem čekali njen dolazak. Nikada nijedan ispit nije ostavljala za septembar kako bi imala više vremena da provede sa nama. Brata Adnana i njegovu porodicu je beskrajno voljela. U snahi Najri je pronašla sestru, a njihovih djeca Maki Uma su joj bili centar svijeta. Nas dvije smo također bile jako bliske. Čini mi se da me je bolje poznavala od mene same, dodaje Aida i naglašava da je njena kćerka pohađala brojne edukacije, kongrese, kurseve, željela je pronaći odgovore na sva pitanja.

I ona je tokom pandemije koronavirusa volontirala u Općoj bolnici "Prim.

nakon završenog fakulteta, u Sarajevu je ostala zbog ljubavi.

Iste vrijednosti

- Bila je sretna, ispunjena, zadovoljna, voljena. Pored sebe je imala osobu kakvu je oduvijek priželjkivala. U svome dečku je pronašla mimu luku, partnera za cijeli život, ljubav i nježnost. Jer, Azra se nikada nije zadovoljavala prosječnošću. Uvijek je znala šta hoće i dok to ne bi ostvarila, ne bi stajala. Posebno bi uporna bila u humanitarnim akcijama. Mislim da ne postoji udruženje kojem nije dala doprinos. Mi jesmo izgubili kćerke i to je ogroman, neopisiv gubitak, ali njihovim odlaskom mnogo je izgubilo cijelo naše društvo, kaže Aida.

- Nažalost, kod mnogih nije tako. Pod hitno se trebaju mijenjati zakoni, pooštriti kazne, jer ako se to ne desi, samo je pitanje dana kada će neka nova porodica biti unesrećena. Kazne za vožnju sa smrtnim ishodom su niske, na presude se dugo čeka, žrtve se zaboravljaju brzo, prebrzo. Mi do kraja naših života nećemo naći mir, ali bi nam sigurno bilo lakše ako bismo znali da se promijenio odnos prema onima koji za volan sjedaju pijani, drogirani, bez dozvole, te izazovu nečiju smrt. Oni moraju biti tretirani kao ubice s predumišljajem, govore roditelji dvije mlade žene koje su ne samo svojim najbližim nego i ovom i ovakvom našem društvu bile nasušna potreba.